

5de zondag van Pasen

Joh. 13, 31-33a.34-35

Ik zie een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Bloeiende velden in Soedan. Lachende en spelende kinderen. Geen oorlog meer, geen honger, geen dreiging. Ik zie een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Een bruisend uitgaansleven in Odessa. Geen bommen en drones meer, maar flanerende mensen in schitterende parken langs de randen van de Zwarte Zee. Zingend, lachend, blij.

Ik zie een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Vluchtelingen in Nederland die verspreid over het land mogen wonen en zich hier thuis mogen voelen. Zonder populistische dreiging.

Ik zie een nieuw Jeruzalem. Een prachtige stad waar joden, moslims, christenen en andersgelovigen vreedzaam met elkaar leven en het culturele leven in de stad verrijken. Een waarlijk hemelse stad. Ik zie een nieuw Gaza: geen verwoesting meer, maar de opbouw van een land waar Palestijnen in vrede kunnen leven.

De tranen in de ogen van de mensen zullen zijn afgewist; er zal geen rouw meer zijn, geen geweene, want al het lijden is voorbij. En de Stem roept: “Zie, Ik maak alles nieuw”. Ziet u het, broeders en zusters in Christus? Ziet u die nieuwe hemel en die nieuwe aarde? Al is het maar in uw fantasie, in uw gedachtenwereld? Om de hoop levend te houden in een wereld waarin dat nieuwe Jeruzalem nog lang niet lijkt te zijn neergedaald? Want hoop doet leven nietwaar? Zonder hoop kunnen we het helemaal wel schudden. Maar hoop alleen is niet genoeg.

Paulus en Barnabas roepen hun mensen in de eerste lezing op om te volharden in het geloof. En dat zij het Rijk Gods niet kunnen binnengaan zonder kwellingen. Het visioen van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde kan blijkbaar geen werkelijkheid worden zonder lijden. Waarom toch? Enerzijds willen de woorden van de Schrift bij ons het visioen levend houden dat er geen lijden meer zal zijn en anderzijds roepen ze ons op om het lijden te aanvaarden omdat het nu eenmaal onvermijdelijk is. Is dat niet tegenstrijdig? Nee, dat is het niet, broeders en zusters in Christus.

Want: Om bloeiende velden in Soedan mogelijk te maken, zullen de verschillende partijen een flink stuk van hun macht moeten inleveren. En dat kost moeite. Om in Odessa weer in schitterende parken te kunnen flaneren, zal Poetin moeten ophouden te zwelgen in zijn eigen machtspolitiek. En dat kost moeite. Om vluchtelingen in Nederland zich te laten thuisvoelen, zal er beter gewerkt moeten worden aan draagvlak om de populistische wind uit de zeilen te nemen. En het nieuwe Jeruzalem en het nieuwe Gaza zullen pas gevestigd kunnen worden wanneer de verschillende partijen zich niet langer verschansen achter hun eigen stellingen, maar elkaar in een open en eerlijke dialoog

tegemoet proberen te treden. En dat kost moeite. En een groot geloof. En: Liefde!

Jezus zegt tegen zijn leerlingen dat ze elkaar moeten liefhebben. En Hij noemt dat een nieuw gebod. Wat is daar zo nieuw aan? Het liefdegebod was er toch al eeuwen voor Christus? Jazeker, het is een universeel gebod dat zich uiteraard niet beperkt tot de joodse en christelijke traditie. Maar Jezus geeft er wel een extra dimensie aan, die de leerlingen, en ook wij, niet altijd ten volle begrijpen: we worden namelijk verondersteld elkaar lief te hebben zoals Jezus óns heeft liefgehad, dat wil zeggen onvoorwaardelijk en met inzet van je hele leven. Problemen zoals ik die hiervoor geschetst heb kunnen alleen verlicht worden als mensen zich er met hart en ziel, met heel hun leven, voor inzetten.

Er zit nog een aspect aan dat nieuwe van het liefdegebod. Het moet zich namelijk elke dág vernieuwen. Het is prachtig als we vandaag een mens uit de nood kunnen helpen. Maar dat is geen reden om vervolgens vergenoegd achterover te leunen, want morgen, en overmorgen, kan het opnieuw van ons worden gevraagd. En dat kan kruim kosten. Maar het is de enige weg om, al is het elke dag maar een beetje, iets van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde te doen oplichten. Amen.

Jan van de Laar, pastor